

Kız Hasan

– çiftci baba · 22 Ağustos 2015

KIZ HASAN

Yıl 1985, mevsim ilkbahar sonu, Mayıs ve Haziran'ın arası. Havalarda her senenin aksine olabildiğince kurak gidiyor. Hasat bir damlaya muhtaç. Tam ekin kellelerinin buğdaya dönüşme zamanı. Köylüler telaş içinde. Bırak buğdayı sebze ve meyveler bile kuruma noktasında. Tek çare olarak yağmur duasına çıkmayı kararlaştırılıyor. Ama dört kez çıkılmasına rağmen ortalıkta değişen bir şey yok.

O zamanlarda komşu köyde Kız Hasan adında birisi vardı. O köyde fazla yetişen bir şey olmadığından yazları bizim köye gelir. Zengin insanlara hizmetkârlık yapardı. Çok fakirdi Kız Hasan, buna rağmen herkesle iyi geçinen hoş muhabbetini esirgemeyen bilhassa çocuklarla hoş sohbetleri olan birisiydi. Yaz döneminde işleri yoğun olan kadınlar işlerini bu adama yaptırıyorlardı. Bulaşıkları yıkamak, çamaşırları yıkamak, işçilere azık hazırlamak, ev temizliği gibi. Bu kadınların işlerini yaptığı içinde adı oradan kalmıştı. Kız Hasan, köyün erkeklerinin dalga geçme bahanesiydi. Birazda hakir görülüyordu toplumda. O hiç gocunmazdı bunlardan.

Dördüncü kez yağmur duasına çıkıp da hiçbir şey değişmediğini gören köylü tedirgin bir şekilde birbirlerine mırıldanıyorlardı. “Bir yerde bir şeyleri eksik yapıyoruz, bunun böyle olmaması lazım” Çünkü; bundan önceki senelerde bu öyle olmamıştı.

Köylü karar aldı. Beşinci kez yağmur duasına çıkılacaktı. Bizde kuran kursunda okuyorduk o zaman, hocamız bize yağmur duasında taşlara okunup suyun içine atılan duayı ezberletti. O görevi de biz yapacaktık. Hazırlıkları tamamlayıp yola çıktık. Gidilecek yer Erenler Çeşmesi. Kenarlarında köylülerin yayla, ahır ve samanlıkların bulunduğu önünde isimleri bilinmeyen bir mezarlığın bulunduğu bir yerdi.

Kazanlar ocağa kondu, kurbanlar kesildi. Tam o sırada organizasyonu yapan adam haykırdı.

- Arkadaşlar biz Kız Hasan'ı davet etmeyi unuttuk.
- Yahu abi onun köyü uzak boş ver ne zaman gelecek.

Yok dedi. O adamın yüzde yüz gelmesi lazım diyordu. Oğluna seslendi.

- Koş oğlum traktöre atla, yemekler pişmeden buraya getir Hasan abini.

Oğul telaşıyla yola çıktı. Hazırlıklar devam ediyordu. Bir grup toplanıp ilahiler eşliğiyle bağırıyorlardı. Türbeleri bir bir geziyorlardı.

Altımızdan taşlar batar
Üstümüzden otlar biter
Yılan çıyan mekân tutar
Ya biz kime yalvaralım.
Topluluk birlikte haykırıyordu.

-Aaaaaammmmmmiiiiinnnnnn!

Bu görkemli merasimlerden sonra, herkes toplandı. Yemekler pişmiş namazlar kılınmış, dualar edilmişti. Bizde bir taraftan taşlara dua okumaya devam ediyorduk. Taşlar o kadar çoktu ki bitmek tükenmek bilmiyordu. Tam o sırada Kız Hasan geldi. Ama köylü tedirgin, havada bulut bile yok.

Kız Hasan aradan indi. Kısa bir hoşbeşten sonra çeşmeden abdestini alıp kibleye yönelerek ellerini açtı. Arkada duran yaklaşık yüz elli kişi çoktan dünyalık muhabbete dalmıştı. Herkesin derdi ayrıydı. Ortak nokta kar zarar muhabbetiydi.

Tam o sırada gök boşanmıştı sanki. Havada güneş olmasına rağmen öyle yağmur yağıyordu ki damlalar halinde değil de kovadan boşalıyordu. Ortalıkta kimse kalmamıştı. Samanlık ve ahırlara dolmuştu o kadar insan.

Kız Hasan olduğu yerde duruyordu. Bende taşlara okuma işini bitirmiş onu seyrediyordum. Duasını bitirdikten sonra ellerini göbeğine bağladı öylece beklemeye başladı. Bir ara gözleri bana ilişti.

-Yaaa yavrum, insanoğlu işte böyle Allah'tan rahmet isterler, sonrada kaçacak yer ararlar. Bizler rahmeti hak etmiyoruz ama Allah sonsuz rahmeti neticesinden dolayı bizleri yine mağdur etmiyor.

Kız Hasan'ın bu sözleri bana yeni ufuklar açmıştı. Yavaşça elimdeki okunmamış taşları bırakıp, yemek dahi yemeden köyün yolunu tuttum. Yağmur hala yağıyor ben ise yarı sarhoşum.

Takva meselesinin çok pahalı olduğunu o gün öğrenmiştim. O kadar gösterişli yapılan merasimin Allah katında hiçbir değerinin olmadığını anlamıştım. Toplulukların insanı hiçbir zaman takvaya ulaştıramayacağını o gün anlamıştım. Deli gibi kendi kendime mırıldanıyordum.

- Bu yağmur Kız Hasanın yüzü suyu hürmetine yağdı.

AHMET ÇİFTÇİ (ÇİFTÇİ BABA)